

A Ferihegyi reptéren jólesett a magyar szó. Hamar kijutott, csak egy kis háti batyuja volt. Pillantása végigfutott a várakozókon, persze senki ismerős, nem is számított rá, hiszen meg sem telefonálta, pontosan mikor érkezik. Mégis, még egyszer visszatekin-
tett – senki. Három átszállás, és már az utcájukban gyalogolt. A kertkapu mögött már ott viháncoltak a boldog kutyák. Kulcs a helyén, a ház üres, senki nincs itthon. A hű-
tőben tej, ivott egy nagy bögrével, megmosakodott, aztán a kazetták között válogatott,
de végül nem tett fel semmi zenét. Nyilván mindenki a dolga után jár, estére biztosan
hazajönnek. A telefonhoz lépett, de aztán mégsem telefonált. Felment az emeletre, ki-
nyitotta a tetőablakot, széket húzott oda, óvatosan kimászott. Kora délután volt, me-
legek voltak a cserepek. Négykézláb felmászott a tetőgerincre, lovaglólülésben elhe-
lyezkedett. Körülötte alacsony házak, zöldellő kertek, messzebb lakótelep tornyoso-
dik, idelátszanak a folyóparti fák is. Csönd és nyugalom volt a tetőn, szép őszi nap.
Főnről most csodálatosan tisztán látott mindent, mintha valami távcsövön keresztül
nézegetne. Látta, hogy a szomszédban, a kis medencében halak úszkálnak, a garázs-
építmény tövében kutyaállat fekszik elnyúlva, a magasban szárnyas madarak kerenge-
nek, forduláskor fehéren villan rajtuk a napfény. A kertben öreg fűzfa-fa, zöld újranö-
vő fű, libegő lepkeovar, mozdulatlan téglarakás. Az utcán ott jön a postásember, a kis
téren autójármű halad át. Felnézett: ott állt az égbolton a napégitest, látszólag moz-
dulatlanul, de estére lebukik, holnap újra felkel.

És ekkor negyedszerre is megszólalt valahol mögötte-körülötte a szelíd hang: „Ma-
radj velem!”

Óvatosan lemászott a ferde tetőn, bebújt az ablakon, és amíg a többiek hazaértek,
mindenféle apró dologgal foglalta el magát. A hangot ezután már többé nem hallotta,
de enélkül is vele maradt, hiszen talán lett volna más választása?

Karafiáth Orsolya

A NAPPAL VERSEI

*„...az elválást valahogy kibirom,
de a találkozást – aligha.”*

(Ahmatova)

Előszőr

Mi felvillant, mégsem lett pillanatnyi.
Most minden időm könnyen belefér.
Én, kinek erő volt így szeretni –
először túl könnyűn s a nehezén.

1. Egy elmosott út

Az állomás felé rég semmi sincs,
úgy néz ki mégis, mintha esne.
Ki áll bokáig elképzelt sarokban,
lehullatlan záport keresve?

Volt úgy, hogy órákig csak vártalak.
Talán még emlékszel, éppen vihar volt.
Peregne, mint ahogy megérkezésed,
vízhatlan arcomon néhány esőfolt.

2. A víz helyén

A ház olyan, akár ha imbolyogna.
Alapja rezdül bennem és velem.
Lépéseim lassan feloldanak
csempék között, parkettaréseken.
A csapból édesen vörös folyik,
zuhanyrózsából vértelen rozé.
Szárazság és fehér. Aszú csöpög.
A kortya, íze, színe senkié.
Ajtók és ablakok koccintanak;
köztük én, a bárhová bezárt.
Állandó rezdülés: pezsgő a falban.
Míg szétrepeszti az üveg-szobát.

3. Az arc, a hang, a szem

Legjobb, ha meg se kérdezem, mi történt.
Miért hagy el, mi egyszer megtalált.
S most is, hogy lassan nincsenek vonások,
rajtam felejt néhány szépséghibát.
Eljátszik hanggal, hallgatással is,
többszólamú, de mégse lesz zene.
Elszáll és visszajut, fület sért,
nincs válaszom, mi egyező vele.
Miért, hogy nem tudok már látni másképp;
a kép engem hogy mégse járna át.
Mi éber volt, most végül mind lezárul,
s tükrébe fordít némi éjszakát.

4. Tangó – lassítva

Csak táncolom, miféle ritmus ez.
Egy megtanult és elfáradt ütem.
Ki felkért, most már itt marad velem.
Lejátszhatatlan, újraírt lemez –
csak táncolom, miféle ritmus ez.
Hölgyválaszként, de újra s újra itt,
míg elmarad a kedv, a szenvedély.
Egy mozdulat, s ha benne rejtve én –
betölti ismeretlen termeid.
Lejátszhatatlan, újraírt lemez.
Mikor lehetne végre abbahagyni.
Míg elmarad az is, mi pillanatnyi,
csak táncolom, miféle ritmus ez.

5. Miféle ébredésben

Melletted tudtam így aludni –
ilyen tisztán és éberem.
Azóta csak fáradt vagyok
az összefüggő éjeken.
Képek, ha vannak, érthetőek.
Ha most kéred, még elmesélem.
Üzenve ágyakon keresztül:
miféle álom – ébredésben.

6. Fehér

Csipkéje beszürkült, néhol szakadt,
a selyme foszlás.
Mint a bőröm, úgy simul rám mégis –
könnyű, de nem más.
Ezt a szétszakított hálóinget
mégse dobtam ki.
Őrizze azt, amit úgysem lehet
többé folytatni.
Az ébredést, elalvást, hisz látod,
ennyit sem tudok.
A régen cserélt ágyneműk közé
rejtett illatod.
Elvarrt szálakat megint bogozva
most szinte kérlek.
Sosem varrás mentén hasadna fel
az érintésed.

7. Drive

Most útnak lásd ezt az üres lakást.
Képzeld el, mindegy, akármilyenek.
Elég, hogy én tudom, ha véget ér,
még célja sincs, mi végül megpihentet.
Nem más, mint elveszejtő, durva sztráda.
Mutat magából pár dűlőutat.
De nem tud jobbra, s nem tud balra térni –
amerre tart, mindig is ott marad.
Te képzeld csak, mindegy, akármilyenek.
Most célnak lásd ezt az üres lakást.
Én majd megpróbálom elrejtteni,
min ment keresztül az, ki erre járt.

Végül

Jogos – ha tartod is – a távol.
Végül talán megértenélek.
Legyél szavakból, nappalokból;
a hallgatás, az éj enyém lett.

Vadász Géza

NARCISSZA

„Csak nézlek, tág szemmel csodállak,
ahogy a fürdőből kikelsz,
és fátylat von közénk a pára
ha kicsit közelebb hajolsz,

kíváncsian, hogy mit csinálok
a vékony üveg túlfelén –
nézel, s ámulva visszanézek
a tükör túlpartjáról én.

Fehér formáid átderengnek
a gőz mögül, sötét hajad
vizes kígyója végigkúszik
válladon, melledhez tapad,